

[Minister Lise Østergaard]

nisationer, og jeg kan kort omtale et par resultater.

Styrelsen har tiltrådt, at støtte til private organisationers projekter i vores hovedsamarbejdslande bevilges som ekstrabevillinger ud over det, vi kalder landerammerne, der ligesom lægger rammerne for den statslige bistand.

Styrelsen har i efteråret 1977 arrangeret en konference, hvori deltog repræsentanter for ca. 60 private organisationer, og det er mit indtryk, at der blandt disse organisationer var fuld tilfredshed med den administrationsform, som Danida anvender. Man stiller ikke krav om selvfinansiering fra organisationernes side og lægger ikke loft over tilskuddenes størrelse; man vurderer alene kvaliteten af de projekter, der forelægges. Det er mit indtryk, at denne fleksible fremgangsmåde er langt at foretrække fremfor mere formaliserede ordninger, således som de praktiseres i andre lande. Jeg kan her også gøre opmærksom på, at på denne baggrund har finansudvalget den 15. marts i år på min indstilling tiltrådt, at staten ved en overførsel fra bistandsbevillingerne inden for en årlig beløbsramme på 3 mill. kr. fordobler de midler, som indgår i landsindsamlingens fond for udviklingslandene, fordi de private organisationer har lagt megen vægt på at bevare denne finansieringskilde.

Hr. Honoré berører, også i sit motiverede dagsordensforslag, de cubanske tropper i Afrika. Her vil jeg ganske kort gentage, at det er regeringens erklærede holdning, at der må findes afrikanske løsninger på afrikanske problemer. Det er vores holdning, at vores udviklingsbistand ikke ydes ud fra politiske kriterier. Vi ønsker, at vores bistand skal komme de fattigste befolkningsgrupper til gode, og at den skal være udviklingsfremmende, og vi søger at støtte befolkningerne og ikke regimerne.

Fru Lis Starcke rettede en række konkrete spørgsmål til mig. Det første drejede sig om råvarepriserne. Der kan jeg da ganske kort orientere om, at forholdet rigtigt nok er det, at spørgsmålet om en råvarefond er et spørgsmål, der lægges megen vægt på fra u-landenes side. Det er fra u-landenes side ligesom blevet en prøvesten på den gode vilje hos i-landene til at arbejde for en ny økonomisk verdensorden. Imidlertid er Nord-Syd-dialogen en vanskelig dialog, og der har

været stilstand i forhandlingerne om råvarefonden i efteråret. Det er på den baggrund det har været så vigtigt at kunne være imødekommende, hvad vi også har kunnet fra de vestlige landes side, i gældseftergivelses-spørgsmålet, som blev drøftet i UNCTAD her for nogle uger siden.

Det er mit håb, at denne oplødning af en stivnet situation kan føre til, at man kan genoptage forhandlingerne om råvareproblemerne her senere på foråret i en bedre atmosfære. Jeg kan blot igen understrege over for fru Lis Starcke, at det er regeringens holdning helt at gå ind for frie handelsforbindelser.

Bindingsspørgsmålet har jeg svaret på. Fru Lis Starcke spurgte mig derefter om stipendiat. Det er en hovedlinje i vores arbejde med stipendiaterne, at hvis enkeltpersoner kan have udbytte af en uddannelse her i landet, så modtager vi dem gerne som stipendiat. Hvis vi går ind i uddannelsesprogrammer, der omfatter større grupper af personer i u-landene, er det vores erfaring, at der kommer et bedre resultat ud af at lægge disse programmer i u-landene.

Fru Lis Starcke spurgte mig endelig, om det er vanskeligt at rekruttere u-landsfrivillige, og fru Lis Starcke nævnte arbejdslededsituationen. Jeg kan sige, at det er mit indtryk, at en del mennesker er bange for ikke at kunne tilbage til det danske arbejdsmarked, og at det måske godt kan afholde nogle fra at yde den indsats og få den erfaring, det ville være at tilbringe nogle år med u-landsarbejde ude.

Til hr. Steen Folke vil jeg sige, at det er en forvrængning at tale om, at vi ser danske erhvervsinteresser som delmål for den danske u-landsbistand. Jeg mener, at jeg har gjort tilstrækkeligt rede for baggrunden for denne binding af statslånene, som alene har til hensigt at hindre konkurrenceforvridning imellem i-landene.

Hr. Steen Folke taler om, at han ville ønske, at vi ville praktisere en mere generel gældseftergivelse, således som andre lande gør det. Jeg må formode, at hr. Steen Folke tænker på Sverige, og kan derom sige, at det i givet fald er en misforståelse, idet Sverige også administrerer deres gældseftergivelse tilfælde for tilfælde. Forholdet er det, at for nogle u-landes vedkommende er gælden ingen belastning, dér er den kapitaliseret, og de pågældende lande er i gang med økono-